

McR, NOS Jazzgeschiedenis 268. Boyd Raeburn and his Orchestra voor Jewell in Los Angeles, 3 juni 1946. Een stuk uit 1944 van de vroegere arrangeur Eddie Finckle, bewerkt door zijn opvolger George Handy. "Little Boyd blue".

plaat 1

Boyd Raeburn a/h Orchestra: Little Boyd blue (Eddie Finckle)
2/6 - 2:39 - Savoy SJL 2250

"Little Boyd blue" van 3 juni '46 toen de Raeburn Band een zeer groot orkest was. Vier trompetten, drie trombones, twee hoorns, met Raeburn zelf mee een rietgroep inclusief fluiten van zeven musici, ~~een harp, terwijl de viermans-ritmesectie bestond uit Hal Schaefer op piano, Tony Rizzi-gitaar, Harry Babasin-bas en Jackie Mills-drums.~~ Solisten in "Little Boyd blue" waren Ralph Lee-tenorsaxofoon, Ray Linn-trompet, Freddy Zito-trombone, in zijn chorus speelde Hal Schaefer de bridge op piano, daarna nog drummer Jackie Mills die het langst van alle bij Raeburn werkte. De leider was geen krachtfiguur, en vooral die zomer van '46 begon mevrouw Raeburn, zangeres Ginnie Powell, haar man aan te sporen een straffer en duidelijker muzikaal beleid te voeren. De sfeer in de band werd gespannen en half augustus nam arrangeur George Handy als eerste ontslag. Zijn opvolger werd de 34 jarige John Cascales die werkte onder de naam Johnny Richards. Dit is zijn bewerking van Ralph Flanagan's "Hep Boyds".

plaat 2

Boyd Raeburn a/h Orchestra: Hep Boyds (Ralph Flanagan)
3/1 - 3:10 - idem

"Hep Boyds". 'Hep' was toen al vervangen door 'hip', Boyds is een woordspeling met de voornaam van de orkestleider die eigenlijk Raeburn heette maar Raben, en 'boyds' is Amerikaans-jiddisch voor 'birds'.

Opnieuw soli van Hal Schaefer, Harry Babasin, Ralph Lee en Ray Linn. Johnny Richards hield van wat pompeuze toestanden, hij is later dan ook voor Stan Kenton gaan schrijven, een voorbeeld daarvan nu uit dezelfde session van 14 september. De rietsectie bestond toen uit zes man met Bill Starkey als hoboïst. Hij speelt althobo in Richards' "Man with a horn".

zelfde

Boyd Raeburn a/h Orchestra: Man with a horn (Johnny Richards)
3/2 - 3:13 - idem

Hippe
Vogels
du?

Bill Starkey-althobo en Tommy Pederson-trombone in "Man with a horn" van Johnny Richards. Nog een stuk uit deze session, Richards' bewerking van, net zoals George Handy dat eerder deed, een Eddie Finckle-stuk uit 1944. "Duck waddle".

zelfde

Boyd Raeburn a/h Orchestra: Duck waddle (Eddie Finckle)
3/4 - 3:07 - idem

"Duck waddle" met Hal Schaefer-piano, Ralph Lee-tenorsaxofoon, Ray Linn-trompet, en Tommy Pederson-trombone. Voor Jewell in Los Angeles, 14 september 1946. Raeburn's muzikale politiek: wat swingstukjes en daarnaast de z.g. progressieve arrangementen van Johnny Richards, werd hem door het publiek niet in dank afgenomen. Begin 1947 probeerde hij het met een nieuw orkest in New York en Atlantic wilde daar wel wat van opnemen, maar alleen met zang van Ginnie Powell. Dat gebeurde, ^{in jan. 1947} op 14 jan. 1947 pas, er werden toen vier opnamen gemaakt. Als afsluiting, voor de volledigheid, een daarvoor Ella Fitzgerald had de song net populair gemaakt: "How high the moon".

zelfde

Boyd Raeburn a/h Orchestra: How high the moon (Hamilton, Lewis)
4/2 - 2:41 - idem

"How high the moon" in het arrangement van Johnny Richards gezongen door Ginnie Powell bij Boyd Raeburn and his Orchestra in New York city op 14 augustus 1947 voor Atlantic. Niets solistisch te horen van musici als trompettist Conte Candoli, trombonisten als Milt Bernhart en Bart Varsalona, rietblazers als Buddy DeFranc of Jimmy Giuffre. Overigens was nu Irv Kluger de drummer. Boyd Raeburn rommelde nog wat door en deed in '56 nog een poging tot een come-back die mislukte. Zijn vrouw, Ginnie Powell, overleed in 1958 op Bermuda als gevolg van een ongeluk, Raeburn zelf in Lafayette, Louisiana, 1966, als gevolg van een auto-ongeluk. Johnny Richards zou ^{nog} met regelmaat van zich laten horen ^{voor}, hij stierf in 1968. Dat idee van twee hoorns bij het koper had Richards van George Handy overgenomen, in juni 1946 nam de band voor het eerst in die bezetting op in Los Angeles. Dit idee en dat van de uitgebreide rietsectie was niet van Handy, laat staan Richards. In 1941 had pianist Claude Thornhill voor zijn orkest Gil Evans aangetrokken als arrangeur, en bij de eerste opnamen in 1942 waren er twee hoorns en een rietgroep van zes musici. In juni '47 werd aan het koper, 3 trompetten, 2 trombones en 2 hoorns, ook no een tuba toegevoegd. Kortom, de bedenker van dat alles is Ian

Ernest Gilmore Green, zoals Gil Evans eigenlijk heet. Overigens was die band van Claude Thornhill allerminst experimenteel, maar een dansorkest met mooie arrangementen en niet de zieke dingen zoals de hotel bands die speelden. Thornhill hield van lage, wat sombere geluiden. Gil Evans creëerde die voor hem.

plaat 3 Claude Thornhill a/h Orchestra: Puttin' and takin' (Jacobs, DePaul B/6 - 2:16 - Hindsight HSR-108

"Puttin' and takin'" in het arrangement van Gil Evans, transcriptie-opname uit 1947, misschien voorjaar of zomer. Dat geldt ook voor de Thornhill-opname waar ik nu mee afsluit, een ~~and~~ jazzy-er stuk dat hier en daar ook veel duidelijker het stempel van de latere Gil Evans draagt. Het is Sir Charles Thompson's "Robin's nest".

zelfde Claude Thornhill a/h Orchestra: Robin's nest (Sir Charles Thompson A/2 - 3:58 - idem

"Robin's nest" gearrangeerd door Gil Evans, de Claude Thornhill band ergens in 1947, in elk geval vóór september. Solistën: Claude Thornhill-piano, Danny Polo-klarinet, Mickey Folus-tenor-saxofoon. De bezetting is wat onduidelijk, maar volgende keer, met één hele aflevering Thornhill '47, is er complete informatie. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 268, MDR.

NA 122641

28:18

0 0 0 0 0

open 20.2.15